

pisem tímto nebyl osobám v něm uvedeným založen právní nárok na přiznání roční podpory, a to ani tehdy, jsou-li splněny předpoklady v předpisu tom uvedené, nýbrž, že bylo ponecháno volné úvaze rozhodujících úřadů, zda v tom kterém konkrétním případě, vyhovujícím skutkovou podstatou citovanému zákonnému předpisu, roční podporu přiznají čili nic.

St-lka si tedy nesprávně vykládá citovaný předpis, spatřuje-li v něm normu zakládající právní nárok její, resp. jejího zemřelého manžela, na poskytnutí roční podpory, a bezdůvodně se proto dovolává ochrany u nss proti porušení tohoto jejího domnělého subjektivního právního nároku žal. úřadem.

Že by se žal. úřad byl při svém rozhodnutí dopustil nějaké podstatné vady řízení, nebo že by byl vybočil z mezí, jež mu celková intence cit. zákona a podstata věci vytkly, zejména, že by se byl dal vésti ohledy jinými, než které měl cit. zákonný předpis na mysli, z nař. rozhodnutí neplyne a stížnost ostatně ani nevytýká.

Pokud stížnost mluví o tom, že manžel st-lčin má nárok na výslužné, poněvadž se ho nezrekl, ani ho nebyl zbaven, je stížnost v této části nepřipustná (§ 5 zákona o ss), neboť nárok na výslužné nebyl ve správním řízení vůbec uplatněn a nař. rozhodnutí po této stránce žádného výroku neobsahuje.

Č. 12.559.

Živnostenské právo. — Řízení správní. — Řízení před nss: O odnětí hostinské koncese podle § 73 odst. 2 živn. zákona č. 259/1924 Sb. rozhoduje v první stolici zemský úřad, ve druhé min. obchodu.

(Nález z 13. října 1936 č. 7613/34.)

Věc: Lazar H. v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 16. ledna 1934 o odnětí živnostenského oprávnění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem z 21. listopadu 1933 odňal městský notářský úřad v Bratislavě jako živnostenský úřad I. stolice st-li podle § 73 živn. zákona živnostenské oprávnění k provozování živnosti ochutnávárenské, vydané mu bývalým městským policejním kapitanátem v Bratislavě, z důvodu, že podle vyšetření dotyčnou živnost od listopadu 1932 již neprovozuje.

Žal. úřad nař. rozhodnutím v cestě instanční tento výměr potvrdil. Vycházejí z právního názoru, že sporné živnostenské oprávnění spadá podle nyní platného živn. zákona pod ustanovení § 23 (živnost hostinskou), uznal, že následkem neprovozování dotyčné živnosti po dobu delší 6 měsíců nastal předpoklad pro její odnětí ve smyslu odst. 2 § 73 živn. zákona. Rozhodnutí toto bylo označeno za konečné.

Maje rozhodovati o stížnosti podané na toto rozhodnutí musil se nss, zkoumají podle § 4 svého zákona v první řadě z moci úřední svou pří-

slušnost, v rámci těchto úvah zabýváti též otázkou, je-li nař. rozhodnutí rozhodnutím konečným, v cestě instanční již nenaříkatelným, jež podle § 5 zákona o ss jedině může tvořiti předmět kognice tohoto soudu. Otázku tuto zodpověděl si soud na rozdíl od stanoviska žal. úřadu, který své rozhodnutí označil za konečné, zaporně.

Jak shora uvedeno, kvalifikoval žal. úřad živnostenské oprávnění st-lovo, o jehož odnětí jde, jako živnost hostinskou ve smyslu § 23, resp. § 22 č. 15 živn. zákona č. 259/1924 Sb. V § 73 živn. zákona, na základě něhož bylo st-li jeho živnostenské oprávnění odňato, se stanoví: »Jestliže při některém živnostníku dodatečně se shledá, že již od počátku neměl a ještě dosud nemá nějaké zákonné náležitosti pro samostatné provozování živnosti, může úřad, k přijetí opovědi živnostenské nebo k propůjčení koncese příslušný, další provozování živnosti jemu zapovědět a list živnostenský, vztažmo koncesi odňati.« Na tento prvý odstavec navazuje pak odstavec druhý tohoto znění: »Při živnostech uvedených v § 22 pol. . . . 15 . . . koncese může býti odňata také tehdy, jestliže živnost do šesti měsíců . . . po propůjčení koncese nepočne se provozovati anebo když provozování přeruší se později po dobu právě tak dlouhou.« Ze stylistické souvislosti odst. 2 s odst. 1 právě cit. paragrafu je patrné, že stejně jako v případech odst. 1 je také v případech stanovených v odst. 2 k odnětí živnostenského oprávnění povolán úřad příslušný k jeho udělení. Úřadem příslušným k udělení koncese hostinské (§ 22 pol. 15) je podle § 239 odst. 2 živn. zákona č. 259/1924 Sb. živn. úřad II. stolice, jímž je za platnosti org. zákona č. 125/1927 Sb. zem. úřad. Je tudíž podle toho, co svrchu řečeno, tento úřad také v I. stolici povolán k odnětí tohoto živnostenského oprávnění podle § 73 odst. 2 cit. živn. zákona. Z rozhodnutí jeho je pak podle čl. 8 odst. 1 org. zákona a § 240 živn. zákona — ježto opravný prostředek není pozitivním předpisem vyloučen — přípustno odvolání k min. obchodu, jež rozhoduje s platností konečnou (srov. nález Boh. A 12.362/36).

Podle uvedeného nebylo nař. rozhodnutí — jež vzhledem k nepříslušnosti městského notářského úřadu rozhodovati o odnětí koncese hostinské, za niž žal. úřad živnostenské oprávnění st-lovo považoval, kvalifikovati jako rozhodnutí I. stolice — aktem konečným a byla by tedy stížnost na nss proti němu ve smyslu § 5 zákona o ss vlastně nepřípustná. Ježto však k nesprávnému postupu, t. j. že na místo instančního odvolání podána byla stížnost na nss, byla strana svedena žal. úřadem, jehož rozhodnutí, byvši označeno za konečné, jevílo se na venek jako akt v cestě instanční již nenaříkatelný, musilo nař. rozhodnutí pro porušení podstatných forem řízení podle § 6 odst. 2 zákona o ss býti z moci úřední zrušeno, aniž soud za tohoto stavu věci mohl vejíti na meritorní řešení sporu, zejména ani co do otázky, má-li sporná živnost skutečně povahu živnosti hostinské.

Č. 12.560.

Technikové civilní: * Uchazeč o oprávnění civilního zeměměřiče v zemi České a Moravskoslezské není osvobozen od zkoušky